

РЕШЕНИЕ

№ 595

гр. Плевен, 28.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, V ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Биляна В. Видолова

при участието на секретаря ГАЛЯ Р. НИКОЛОВА
като разгледа докладваното от Биляна В. Видолова Гражданско дело № 20224430104982 по описа за 2022 година

и на основание данните по делото и закона, за да се произнесе взе предвид следното:

Искове с правно основание чл. 415 във вр. с чл. 79 ал.1 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД от ГПК.

за да се произнесе, взе предвид следното:

Ищецът „ТОПЛОФИКАЦИЯ ПЛЕВЕН” АД, е предявил против Е. Е. А. и Ф. А. А. от ***, искове по чл. 415, ал. 1 от ГПК за установяване на дължимост при условията на солидарност на следните суми, както следва: сумата от 1638,60 лв. - главница за периода 01.11.2020 г. - 30.04.2022 г., 103,95 лв. - мораторна лихва за периода 05.01.2021г. до 07.06.2022 г., ведно със законната лихва върху главницата, от датата на подаване на заявлението до окончателно изплащане на вземането. Ищецът твърди, че е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по което е образувано ч.гр.д. № 3450/2022г. на РС Плевен, по което съдът е издал Заповед за изпълнение № 1947/23.06.2022г., а впоследствие след възражения по заповедта, му е указал, че може да подаде иск по чл. 415 от ГПК. Ищецът твърди, че на основание чл. 153 от ЗЕ ответникът е ползвател на топлинна енергия на адрес: ***, и същата не е заплатена. Това обстоятелство, според

ищеца, поражда неговия правен интерес от предявяване на настоящия иск, с който се иска признаване дължимостта на вземането по издадената Заповед за изпълнение № 1947/23.06.2022г. по ч.гр.д. № 3450/2022г. на ПлРС.

Ответниците оспорват исковите претенции. Считат, че липсват доказателства за правото на собственост върху имота и качеството на потребители, твърдят, че сумите в частта за БГВ са неправилно отчетени, правят възражения за неравноправност в клаузи в ОУ, правят възражения, че липсва представен договор между страните, че в извлечението от сметка не е ясно дали ТЕ е доставена, че то няма формална доказателствена сила. Възразяват, че са подписали представените фактури, че липсват счетоводни документи, оспорват направените замервания, твърдят, че не е избрана ФДР. Правят възражение по чл. 111 от ЗЗД. Оспорват представените доказателства от ищеца. Молят съда да отхвърли предявените искове.

Съдът, след като се съобрази със становищата на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното: От приложеното ч.гр.д. № 3450/2022г. по описа на ПлРС се установява, че ищецът е депозирал на 22.06.2022г. пред ПлРС заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл. 410 от ГПК срещу ответниците за исковите суми: 1638,60 лв. - главница за периода 01.11.2020 г. - 30.04.2022 г., 103,95 лв. - мораторна лихва за периода 05.01.2021г. до 07.06.2022 г., ведно със законната лихва върху главницата, от датата на подаване на заявлението – 25.05.2022г. до окончателно изплащане на вземането, както и направените деловодни разноси за държавна такса в размер на 34.86 лева и 50.00 лева за юрисконсултско възнаграждение. Установява се също така, че за претендираните вземания е била издадена Заповед за изпълнение № 1947/23.06.2022г., възразена в срок от двамата длъжника. С разпореждане на заповедния съд е указано на заявителя да предяви иск за установяване на вземанията си, на основание чл.415, ал.1 от ГПК. Искът е предявен в законоустановения едномесечен срок, той касае сумите по издадената заповед за изпълнение, поради което съдът го приема за допустим.

От представения по делото ***, е видно, че ответниците са собственици на процесното жилище на адрес: ***. Освен че и двамата са посочени като купувачи в посочения нотариален акт, видно от приложената от ищеца справка от НБДН, ответниците Е. Е. А. и Ф. А. А. са в гр.брак от 30.04.2000г.

Представено е и Заявление от 29.04.2011г. от ответника Е. Е. А. до ищеца за откриване на партида за отопление и топла вода от 29.04.2011г. По делото са представени 22 бр. фактури за ползвана ТЕ в имота на ответниците, които обхващат исковия период 01.11.2020 г. - 30.04.2022 г., обобщени в две справки, издадени от ищеца – справка за главницата от 1638.60лв., разпределена по компоненти: за отопление с ИРУ – 1317.72лв.; отопление без ИРУ – 15.89лв., за ТЕ, отдадена за сградна инсталация – 259.14лв., корекция – 0.25лв. и за дялово разпределение – 45.60лв. По делото е изисквана и представена справка от трето-неучастващо в делото лице – НЕЛБО АД. От изготвената по делото СИЕ се установява, че през процесния период 01.11.2020 г. - 30.04.2022 г. размерът на главницата, представляваща стойността на консумирана и незаплатена топлинна енергия за абонатния номер на ответниците – 3771, е 1 593,00лв. без включена сума за дялово разпределение, която възлиза на 45,60 лв. или главницата е в общ размер на 1 638,60 лв. по посочените и от ищеца компоненти, че ТЕ за БГВ за периода от 01.11.2020 г. до 30.04.2022 г. в имота не е ползвана, а лихвата за периода от датата на изпадане на ответниците в забава, първоначално от 05.01.2021г. до 07.06.2022 г. е изчислена в размер на 58.88лв., но в с.з. вещото лице е уточнило, че се касае за лихва, начислена без да включва услугата дялово разпределение, която не е платена от ответниците. Във връзка с приетото в съдебно заседание Решение РЦУ-156/04.11.2022г. на изпълнителния директор на НАП, с което по искане на ответника А. е предоставен достъп до информация на НАП, и съгласно което процесните по делото фактури не са открити, вещото лице е дало отговор в същото съдебно заседание. То е посочило, че в счетоводството на ищеца се водят два модула, единият от които Инкасо, в който са отразени клиентските партиди на всеки отделен абонат с пълни данни. Посочило е, че на осн. чл. 113 ал. 13 от ЗДДС, при две и повече доставки за ДДС, изискуем за един данъчен период, се издава сборна фактура в последния ден от месеца, в който данъкът е дължим. Посочва, че именно по този начин ищецът отчита битовите си абонати и поради това в представеното Решение не фигурира всяка една от издадените на ответниците фактури, доколкото сборната фактура, издадена за всички битови абонати за съответния месец се отчита под друг номер.

По делото е изготвена и СТЕ, която е констатирала, че абонатната станция /АС/, захранваща СЕС, се намира в сградата на ***, че отоплителната

инсталация е двузонова, лъчева с долно разпределение. В отговор за въпросите на ищеца, заключението сочи, че АС е работила през процесния период, като се приемат записите на отчетните стойности от топломера и водомера за БГВ всеки месец, потреблението по тип разпределение на топлинна енергия в сградата с процесния имот е изчислено от НЕЛБО АД чрез лицензиран софтуер. Отчетът на уредите при абоната е извършван от ФДР и съответства на обичайната практика. Установено е, че абонатната станция има един търговски измервателен уред и един общ водомер за БГВ, че топломерът, намиращ се в АС, се проверява съгласно нормативните изисквания на Закона за измерванията и НСИ, които подлежат на метрологичен контрол, т.е. - на всеки 2 години. Посочено е, че в абонатната станция на ***:

за периода 18.12.2018г.-09.2020г. има общ търговски топломер тип ***. Метрологичната лаборатория, в която е проверяван топломера, е Арттест-Б ЕАД;

за периода 01.09.2020г.- 09.2022г. има общ търговски топломер тип ***. Метрологичната лаборатория, в която е проверяван топломера е Арттест-Б ЕАД.

По делото са представени от ищеца и приети констативните протоколи за подмяна на топломера на АС – от 01.09.2020г. и на водомера – от 21.07.2021г., свидетелството за проверка на топломера от 07.08.2020г., доколкото то касае отчитането на ТЕ за исковия период 01.11.2020г. - 30.04.2022г. В самия констативен протокол, изготвен в присъствие на оторизирано от ЕС лице – Л.М., е отразено, че топломерът е монтиран на изходящата към ТЕЦ тръба, което обстоятелство е коментирано и от самото вещо лице в съдебно заседание. То е посочило, че този начин на поставяне на топломера е в ущърб на ищеца, т.к. ако има течове в сградата /условно казано/, а винаги има такива, те ще са за сметка на доставчика на ТЕ. Експертът е проучил документите на констативни протоколи за демонтаж и монтаж на топломерите и водомерите в АС с адм.адрес ***, ***, *** и не е открил нередности. Вещото лице е констатирало, че ответникът ползва четири отоплителни тела в имота си, само 2-3 са отчели консумация за периода – два постоянно, а единият междинно. Налице е и отоплително тяло без топлоразпределител, отчитано съгласно нормативната уредба.

Относно разпределението на количеството ТЕ, доставено до АС, в която е имотът на ответника, в.л. е отговорило, че първо се определят технологичните загуби и ТЕ за БГВ, които се вадят от отчетената от топломера ТЕ. Полученото количество ТЕ е за отопление. Топлинната енергия, консумирана за отопление на сградите, се разпределя за всеки месец в този случай на ТЕ към сградна инсталация, отоплителни тела с уреди, отоплителни тела по мощност. В сградата с предвидено отопление по проект в режима на определяне и разпределяне на сградната мощност са включени 93 имота на клиенти с общ обем 16 061,85 м3. На база заключение от съдебно-техническа експертиза по гр.д. 2322/2020 г., извършена от *** от отоплителен сезон 2021/2022 г., отопляемия обем на сградата е променен на 23 470,39 м3. ТЕ, отдадена от сградната инсталация се разпределя по имотите процентно на основа техния отопляем проектен обем, който за процесния имот е 200.1куб.м. до 04.2021г., след този период обемът е 293,24 куб.м., независимо дали има радиатори или не. ТЕ, отдадена от отоплителните тела с топлоразпределители се определя въз основа на техните показания и изчислената съгласно методиката специфична топлинна енергия за една дялова единица. Посочено е, че цената на топлинната енергия за 1 МВт.ч на Топлофикация-Плевен ЕАД за всеки от периодите е утвърдена от КЕВР. Разпределението на топлинната енергия за АС е посочено от в.л. таблица, като след проверка експертът е констатирал правилността на разпределението, а представител на топлинният счетоводител е декларирал, че коефициентите на максимален специфичен разход са сметнати съгласно стандарт БДС EN 834. Експертизата е отговорила и на множество други въпроси, конкретизиращи отделните детайли по доставка и отчитане на ТЕ, които са поставени от ответниците, но доколкото те не са заплатили изготвяне на експертиза по поставените от тях въпроси, съдът намира, че не може да обсъжда експертизата в тази ѝ част. Тези въпроси обхващат и неотнормирани към делото периоди и компоненти, например БГВ, каквото не е ползвано и начислявано на ответниците.

Съдът кредитира изцяло заключението на изготвените по делото съдебни експертизи, освен в частта на начисления размер на законна лихва /доколкото той не е върху цялата главница/, експертизите са отговорили ясно и аргументирано на всички поставени към тях въпроси, потвърждават и съдържанието на всички представени по делото доказателства, които са били

изцяло оспорени от ответниците. Ищецът е представил ОУ още в заповедното производство, прието в настоящето исково такова, няма данни по делото ответниците да са ги е оспорили след тяхното публикуване, в тях липсват неравноправни клаузи и те са съобразени и със съдебната практика на национално и европейско ниво.

Представени са протокол от 10.12.2000г. от ОС на ЕС на адрес *** за избор на топлинен счетоводител, в приложението на който предходен собственик на ап. 7 е заявил уреди и се е подписал, Договор от 07.05.2001г. между топлинния счетоводител ТАЕС Нелбо инженеринг и ЕС за отчитане на разходите за ТЕ, споразумителен протокол от 02.05.2001г. между ищеца и ЕС за избран и посочено от ЕС топлинен счетоводител. По делото са представени и множество други писмени доказателства от ответниците, които касаят други производства, и които не следва да се коментират в настоящето решение, като неотносими.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното: Доказателствата, представени от ищеца, съобразени от съда в своята цялост и последователност, сочат, че за процесния период 01.11.2020 г. - 30.04.2022г. ответниците са били собственици на имота, за който се претендират суми за отдадена ТЕ от ищеца. Самата молба за откриване на партида за отопление и топла вода от ответника А. до ищеца, представлява признание, че имотът е топлоснабден. Задълженията на съпрузите, доколкото по делото се доказва, че ответниците са били в брак при закупуване на имота и в исковия период, са дължими при условията на солидарност, която произтича от чл. 32 ал. 2 от СК. Понятието "потребител на топлинна енергия" е уредено в Закона за енергетиката, в който, съгласно чл. 153, ал. 1, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение са потребители на топлинна енергия; чл. 150 от ЗЕ постановява, че продажбата на топлинна енергия от топлопреносно предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие. С разпоредбата на чл. 156 от ЗЕ за уреждане на отношенията между топлопреносното предприятие и потребителите на топлинна енергия в сгради - етажна собственост е утвърден принцип за реално доставената на

границата на собствеността топлинна енергия. Всеки потребител дължи заплащане на реално потребената въз основа на отчетени единици топлинна енергия от средствата за дялово разпределение, монтирани на отоплителните тела в жилището и съответна част от стойността на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация. Ето защо, и с оглед представения констативен нотариален акт, съдът приема, че ответниците са "потребители" по силата на приложимата нормативна уредба и се явяват потребители на топлонергия за битови нужди. Ирелевантна е липсата на договор. Между страните са налице договорни отношения съгласно чл. 153 от ЗЕ. Общите условия на топлофикационното дружество се одобряват и публикуват по реда на чл. 150 от ЗЕ, влезли са в сила и няма данни да са оспорени от ответника. В случая е налице е колективна услуга, която се ползва от всички собственици в сграда-етажна собственост, като няма данни да са спазени изискванията за спиране на топлоподаването в сградата /чл. 153, ал.2 ЗЕ/, нито ЕС да е направила постъпки в тази насока. По делото са представени доказателства, неоспорени от ответниците, че същите са собственици на имота от 2011г., но имотът е бил топлофициран още към 2000г., както сочи протоколът на ОС на ЕС. Към този период в действие все още е бил ЗЕЕЕ. Съгласно чл. 106а от ЗЕЕЕ (отм.), продажбата на топлинна енергия за битови нужди се извършва при публично оповестени общи условия, като писмена форма се предвижда само за допълнителни споразумения, установяващи конкретните уговорки с абоната, различни от тези в общите условия. А според нормата на чл. 106а, ал.3 от ЗЕЕЕ (отм.) след изтичане на едномесечния срок от публикуването на общите условия те влизат в сила и без изричното им приемане от купувача. Според чл. 149, ал.1, т.6 от ЗЕ, когато става въпрос за отношения между доставчик на топлинна енергия и потребител в сграда - етажна собственост, продажбата на топлинна енергия се извършва на основата на писмен договор при общи условия, сключен между доставчика и потребителя. Вярно е, че ако се изхожда само от тази норма би следвал извод, че публикуването на Общи условия не е достатъчно, за да възникне облигационна връзка, а че е необходимо да бъде сключен писмен договор, макар и бланков, при Общи условия. Като се има предвид обаче разпоредбата на чл. 153, ал.1 от ЗЕ, според която всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на

топлинна енергия и са длъжни да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал.3, следва, че сключване на писмен договор като форма за действителност, за да възникне облигационна връзка между топлофикационното дружество и потребителя, както предвижда чл. 149, ал.1, т.6 от ЗЕ, е необходимо само за нови потребители, докато за т.нар. заварени потребители в сграда - етажна собственост /в сграда, която е топлофицирана към момента на влизане в сила на закона/, облигационната обвързаност възниква по силата на самия факт на съществуващо присъединяване към абонатна станция, без да е необходимо сключване на писмен договор или подаване на заявление за откриване на партида. В случая несъмнено е, че представените по делото Общи условия на ищеца са влезли в сила, доколкото са били одобрени от ДКЕВР и публикувани. Съответно, според нормата на чл. 150, ал.3 от ЗЕ, в срок от 30 дни след влизането в сила на общите условия потребителите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия. По делото не са релевирани нито твърдения, нито има данни, ответниците да са упражнили правото си на възражение срещу Общите условия. С оглед елемента на административно регулиране в чл. 150 от закона, съдът приема, че между страните по делото са налице договорни отношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и Общите условия и без да е необходимо изричното им приемане от потребителя. Касае се за презумирани от закона облигационни отношения между страните, в който смисъл е и постановената по реда на чл. 290 ГПК практика, имаща задължителен характер, обективизирана в решение № 35 от 21.02.2014 г. на ВКС по гр. д. № 3184/2013 г., III г. о., ГК, решение № 457/01.11.2012 г. по дело № 1460/2011 г. и др. В този смисъл, че между страните са възникнали облигационни отношения във връзка с доставката на топлоенергия по силата на закона, без да е необходимо сключване на индивидуален договор с ответниците, съответства на практиката на ВКС, отразена в решение № 443 от 21.11.2013 г. по гр. д. № 5934/2013 г. на IV ГО на ВКС, решение № 221 от 11.07.2011 г. по т. д. № 5/2010 г. на II ТО на ВКС и определение № 1200 от 2.12.2013 г. по гр. д. № 4372/2013 г. на III ГО на ВКС. Поради всичко дотук изложено, всички възражения на ответника, касаещи оспорвания на базата на липса на договор и

отказ от услугите на ищеца, се явяват неотнормими и неоснователни. По делото безспорно се доказва, че в сградата има изградена абонатна станция и топлопреносна мрежа и поради това процесния имот се явява топлоснабден по смисъла на ЗЕ, а ответниците, като физически лица - собственици на топлоснабден имот, са лица, ползващи ТЕ за битови нужди в процесното жилище и имат качеството на клиенти. Следва да се посочи по отношение на претендираната ТЕ, отдадена за сградна инсталация, че в мотивите на КС, в Решение № 5 от 22.04.2010 г. по конституционно дело № 15/09 г., с което е отхвърлено искането за противоконституционност на чл. 153, ал.1 и ал.6 от ЗЕ, е посочено, че разпоредбите изпълняват конституционните изисквания да защитават правата на потребителите за ползване на топлинна енергия. Сградната инсталация е обща част по смисъла на ЗЕ, ЗС и ЗУЕС, и всички собственици и носители на вещни права, следва да поемат ползите и тежестите, свързани с употребата на общата вещ.

Съдът намира, че следва да цени като валидни доказателства представените по делото отчети от третото, неучастващо по делото лице НЕЛБО АД за аб. номер на АС, т.к. то е действало съобразно разпоредбите на чл. 60 и чл.61 от ЗЗД след изтичане на срока на сключения договор между него и ЕС. Ответниците не биха могли да се позовават срещу ищеца на липсата на последващ договор между ЕС и топлинния счетоводител, който те, като членове на ЕС не са инициирали за подписване с топлинния счетоводител, т.к. по този начин те биха се позовавали на собственото си виновно поведение и то срещу страна, в чиито правомощия не влиза инициативата за подписване на такъв договор. Налице е избор на ОС на ЕС на топлинен счетоводител, и доколкото ответниците не твърдят, че е налице друго, последващо ОС на ЕС, на което е избран друг топлинен счетоводител, съдът следва да приеме, че дори без приподписан договор, именно третото лице-помагач НЕЛБО АД е топлинния счетоводител на ЕС.

Посочването от ответниците, че техните индивидуални номера на издадени от ищеца фактури не са регистрирани в НАП от ищеца, по никакъв начин не може да доведе до извод, че те не дължат потребената в техния имот ТЕ, но и по това възражение относно отчетността на ищеца пред държавен орган, по делото е установено, че начинът на отчитане – месечно, със сборна фактура на всички битови абонати, е законоустановен, допустим е, и избраният от ищеца начин на регистрация не допуска всяка една

индивидуална фактура да може да бъде предмет на отговор от НАП.

По възражението за изтекла погасителна давност за главницата: съгласно чл. 114 ал. 1 от ЗЗД, давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. При съобразяване разпоредбата на чл.31, ал.1 от представените в заповедното производство Общи условия, предвиждаща, че купувачите са длъжни да заплащат дължимите месечни суми за топлинна енергия в 30-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, следва извода, че първата изискуема сума за потребление през месец ноември 2020г. е станала изискуема в първия работен ден на 2021г. – на 04.01.2021г. От тази дата до датата на подаване на иска, която съгл. чл. 422 ал. 1 от ГПК, е датата на подаване на заявлението в заповедното производство – 22.06.2022г., за първото вземане е изтекъл период от една година и половина, като за всяко следващо вземане, периодът е бил по-къс с един месец. В случая погасителната давност за периодичните вземания по чл. 111 б. в от ЗЗД е тригодишна, и нито едно от отделните вземания по главницата не се явява погасено от тази кратка давност. Поради горното възражението за изтекла погасителна давност на вземането не е основателно за нито един от периодите на отделните месечни претенции.

При всички посочени изводи на съда, както и при кредитираните заключения на изготвените по делото съдебни експертизи, които съдът възприема в тяхната цялост като писмени, и като устни – при отговорите и уточненията в съдебно заседание, се налага общ извод, че за исковия период е имало потребление на ТЕ в процесния топлофициран имот в *** *** ***, за която следва да бъде ангажирана договорната солидарна отговорност на ответниците, като потребители, в общ размер на 1638,60лв. Тежестта на доказване на плащането на сумите в исковия период или в хода на делото, е на ответниците, но в случая изготвената СИЕ не е констатирала плащане, такова не се и твърди.

Съгласно цитираната разпоредба на чл.31, ал.1 от ОУ и на основание нормата на чл.40 от ОУ, предвиждаща начисляване на законната лихва за периода на забава, лихвата за забавеното плащане върху дължимите главници, служебно изчислена от съда върху общо дължимата главница от 1638,60лв. /с включена сума за услуга дялово разпределение/, възлиза в общ размер на 103,95 лв. за периода 05.01.2021г. до 07.06.2022 г.

Поради всичко дотук изложено исковете се явяват основателни и доказани и следва да бъдат уважени изцяло. В случая съдът намира, че при издаване на заповедта за изпълнение е допусната техническа грешка и неправилно е посочена друга дата, от която се дължи законна лихва върху главницата – 25.05.2022г. В заявлението и в исковата молба тази дата не е посочена изрично, а чрез препращане – като датата на депозиране на заявление за издаване на заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 3450/2022г. на ПлРС. Доколкото съдът констатира, че правилната дата е 22.06.2022г., то именно тази дата следва да бъде посочена в решението, като начална дата, от която започва да тече законната лихва върху главницата.

При този изход на делото, съдът следва да присъди в полза на ищеца разноските в исковото производство, възлизащи на 34.86лв. държавна такса, 560.80лв. - депозит за експертиза, и 100.00лв. юрк. възнаграждение /определено от съда на осн. чл. 78 ал. 8 от ГПК/, или общо 695.66лв. Съгласно т.12 от ТР №4/2013г. по т.д. № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС, съдът следва да присъди разноските направени от ищеца и в заповедното производство, възлизащи на 84.86лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на осн. чл. 415 във вр.с чл. 124 от ГПК, във вр. с чл. 79 ал.1 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД от ГПК, че Е. Е. А., ЕГН *****, и Ф. А. А., ЕГН *****, и двамата от *** ***, *** ***, ДЪЛЖАТ ПРИ УСЛОВИЯТА НА СОЛИДАРНОСТ на „ТОПЛОФИКАЦИЯ-ПЛЕВЕН” АД с ***, със седалище и адрес на управление гр. Плевен, „Източна индустриална зона” №128, сумите от сумата от 1638,60 лв. - главница за периода 01.11.2020 г. - 30.04.2022 г., 103,95 лв. - мораторна лихва за периода 05.01.2021г. до 07.06.2022 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението – 22.06.2022г. до окончателното изплащане на вземането, за които суми е издадена Заповед за изпълнение № 1947/23.06.2022г. по ч.гр.д. № 3450/2022г. на ПлРС.

ОСЪЖДА Е. Е. А., ЕГН *****, и Ф. А. А., ЕГН *****, и

дватамата от *** ***, *** ***, ДА ЗАПЛАТЯТ на ТОПЛОФИКАЦИЯ-ПЛЕВЕН” АД с ***, със седалище и адрес на управление гр. Плевен, „Източна индустриална зона” №128, разноски в исковото производство в размер на 695.66лв.

ОСЪЖДА Е. Е. А., ЕГН *****, и Ф. А. А., ЕГН *****, и двамата от *** ***, *** ***, ДА ЗАПЛАТЯТ на ТОПЛОФИКАЦИЯ-ПЛЕВЕН” АД, с *** със седалище и адрес на управление гр. Плевен, „Източна индустриална зона” №128, разноски по ч.гр.д. № 3450/2022г. на ПлРС в размер на 84.86лв.

Решението може да се обжалва пред Плевенски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____